

[Hanne Reintoff.]

under den sidste debat først med undren og siden med en vis forfærdelse over argumentationen fru Lis Møllers tale, hvor hun så varmt gik ind for at beskytte alt liv. Jeg har sammen med et par andre i mellemtiden gravet alt igennem, hvad der foreligger af protestudtalelser, der er kommet fra Danmark i de sidste år, protester mod drab på børn jordkloden over, levende og legende og lærende børn, og det har været umuligt for mig at finde fru Lis Møllers navn i nogen af disse protester. Jeg kan derfor kun tage argumentationen med megen skepsis.

Jeg vil i øvrigt undlade at stemme.

Adam Møller: Da jeg ved dette lovforslags anden behandling desværre var forhindret i at være til stede i folketinget og derfor ikke kunne redegøre for min stilling, finder jeg det rigtigt at gøre det nu. Mine bemærkninger her fremsættes også på vegne af det ærede medlem hr. Erik Kragh.

Jeg har med stor interesse læst den tale, mit partis ordfører, fru Lis Møller, holdt ved anden behandling, og jeg kan i hovedsagen give tilslutning til hendes synspunkter og deler især hendes meget stærke betænkeligheder ved den udvidede adgang til svangerskabsafbrydelse, som lovforslaget indeholder, men jeg kommer med disse præmisser til en anden konklusion end fru Lis Møller, idet jeg ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Efter min opfattelse er det en meget væsentlig ting i et retssamfund, at retsbeskyttelsen ikke blot omfatter de voksne borgere i samfundet, men også varetager de umyndiges og børnenes interesser, ja, at loven vel har en særlig forpligtelse til at beskytte de værgeløse, herunder også det barn, som moderen venter, men som endnu ikke er født. At det ufødte barn ikke har mulighed for personligt at protestere, skal efter min mening ikke medføre, at barnets liv er ringere sikret, end andre samfundsborgeres liv er sikret her i landet.

Det forekommer mig urimeligt, at vi i et land med en levestandard som i Danmark skulle give en udvidet lovmæssig adgang til under påberåbelse af sociale årsager at destruere børn i den tid, hvor de før fødslen er under udvikling. Det forekommer mig særlig urimeligt, at denne udvidede adgang til fo-

sterdrab tænkes indført på et tidspunkt, hvor alle er enige om, at muligheden for at undgå uønskede svangerskaber er større end nogen sinde før. Jeg kan derfor ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse og vil i konsekvens heraf ved afstemningen undlade at stemme.

Johan Nielsen: Jeg hører ikke til dem, der til daglig slider på denne talerstol, så når jeg igen tager ordet ved tredje behandling, er det ikke, fordi jeg lider af taledille. Heller ikke kan jeg gøre mig forhåbninger om at sige ret meget, som ikke er sagt før. Men for mig er denne sag så alvorlig og dette lovforslag så skæbnsvangert — så kan man kalde det hysteri, så meget man vil — at jeg føler mig tvunget til at kæmpe imod det til det sidste.

Jeg kunne selvfølgelig gentage mine etiske og religiøse motiver, men jeg ved, at det gør intet indtryk. Jeg kunne henvise til, hvad samtlige landets biskopper har udtalt, men jeg ved, at det vil blive fejlet til side som kristeligt præk, som man ikke kan tage hensyn til i en alvorlig debat. Jeg kunne henvise til et utal af kronikker, artikler og andre indlæg i vore aviser, men jeg ved, at det nytter ikke. Lad mig så henvise til, hvad en erfaren mand sagde til mig i går. Jeg blev nemlig ringet op af overlæge Kühnel, han havde noget på hjerte, som han gerne ville tale med mig om. Overlæge Kühnel var i mange år leder af mødrehjælpen i Odense og en kendt skikkelse i den danske lægeverden. Lad mig her med mine egne ord prøve at genfortælle, hvad overlægen sagde.

Det spørgsmål, en gynækolog stiller sig, når nogen har fået bevilget abortus provocatus, er: hvad med dette barn? Og her er der kun ét svar: barnet skal dø, det skal ud af verden, før det har fået lov at se verdens lys. Det næste er: hvad med moderen, hvad vil hun gøre? Ved hun, hvad hun gør? Dette spørgsmål må besvares benægtende i de fleste tilfælde. Som læge har jeg set alt for mange komplikationer af selv en rigtigt udført operation, dette gælder særlig de unge kvinder, der ikke har født før. De skal udvides med instrumenter, og hvad enten man bruger den ene metode eller den anden, er det forbundet med en vis risiko. Der dannes let ar, som meget ofte vil være ømfindt-